

Villányi László

SZÉCHENYI TÉR

Lovas Ildikónak

Kinézek a térre, galambok kortyolgatják
a lőcsei fehér asszony vérét, dupla
üvegen nézek kifelé, vagy tizenöt fokos
szöget zárnak be az ablakok, sarokszobám
felé karcsú lányok közelítenek, az imént,
a tér közepén, még kacska volt lábuk,
távolodóban az addig formátlan csipők
gyönyörűvé válnak, majd szétterülnek
a tér túlsó felén, és sejtelmem sincs,
valójában melyikük combja hosszú, kinek
a feneké terebélyes, néhány pillanatra
a csúnya széppé torzul, a szép csúnyává,
vajon hol járhat a lőcsei fehér asszony.

NÉGYES BUSZ

Hányszor nézek utána, ahogyan lassít,
befordul, tovadöcög sárpöttyös
ablakával, mintha ismét megállna
egy arc, s nem tévesztene meg annyi
haj, sál, mozdulat, ha felszállok,
kapaszkodom ott, hol foghatott keze,
ha leülök, az ellenfényben fölsejlik
melle, s ölembe zuhan egy fékezéskor.